

אמא שלי / אורית

דברים בהלוויה

אני לא מאמינה שאת לא פה. כואב לי על שסבלת כל כך בחודשים האחרונים לחייך. לא תיארתי לעצמי שהשלבקת תהיה המאבק האחרון שלך. יש נחמה בכך שאת כבר לא סובלת והגוף העייף שלך יכול סוף סוף לנוח. כשאבא התקשר אלי מהאמבולנס ביום שלישי, בדרך לבית חולים, מיד הזמנתי טיסה למחרת, כי רציתי להיות איתך ולעזור. לא תיארתי לעצמי ששעה לפני שאנחת כבר לא תהיי אתנו. אני מתנחמת בעובדה ששימחתי אותך, כי ידעת שאני בדרך, אבל הלב שבור, אמא. אני לא מאמינה שאנחנו נפרדים ממך היום. את איתי בליבי ומסביבי, והזיכרונות חיים ומונצחים בתוכי.

כמו אהבת הספרים באנגלית, שתמיד היינו מחליפות ושומרות אחת לשנייה. הידיים שלך המופלאות, שהיו עושות לי הילינג. אפילו לאחרונה, כשכלום לא עזר לכאב הגב שלי - את עם ידי הפלא שלך המסת את הכאב.

עם אמא תמיד ידעת מה היא באמת חושבת. פעם בסידני עברנו ליד חנות איפור וקוסמטיקה ענקית ואמרת לי בשיא הרצינות "אני לא מבינה למה יש חנות שלמה רק כדי לצבוע אנשים".

כל-כך אתגעגע לדברים הקטנים של לקום בבוקר בבית שלכם, בביקורים שלי בארץ, ולשתות תה יחד, לשמוע את הצחוק המתגלגל שלך, לחבק אותך ולשתף אותך בעליות ובירידות של החיים. לטייל ביחד, ליהנות מהטבע ופשוט להיות ביחד. לשמוע סיפורים על העבר ולראות אותך ואת אבא יחד, כמו זוג צעיר ואוהב.

אחרי כל לידה של שלושת הבנים שלי, היית באה מיד ללונדון, ואחר כך לסידני, ונשארת איתנו כמה שבועות. בבקרים, אחרי לילה ארוך ללא שינה עם תינוק חדש, הייתי מעבירה את התינוק אליך בחמש בבוקר וחוזרת לישון. איזו מתנה. הכנת לי אוכל, עזרת עם הכביסה ועם הילדים האחרים.

בשיחות היומיות שלנו, שהלכו והתקצרו כי כבר לא היה לך כוח אפילו לדבר, אמרת לי "אבא שלך מלאך". אבא, אתה נתת ונתת ועשית כל מה שאפשר היה כדי להקל. עטפת אותה באהבה אין סופית בלי לחשוב על עצמך. זוכרת, שפעם ככמעט ביטלתם ביקור אלי לסידני כי אמא המסכנה נפלה שבוע לפני הנסיעה והייתה עם גבס מהכתף עד לשורש כף היד. שאלתי אותך אם אתה מרגיש איזה מרירות על ביטול נסיעה שכל כך חיכית לה. אמרת לי: "מה פתאום על מה את מדברת? אני רק רוצה שתרגיש טוב". והאמא המדהימה שלי החליטה לא לבטל את הנסיעה ובאה עם גבס כבד בנסיעה ארוכה ומתישה. לא ויתרה. זה היה מדהים.

הזוגיות שלכם תמיד הייתה מודל לחיקוי עבורנו. אני לא יודעת איפה מתחילה האחת ונגמר השני. אבא אמר לי פעם: "אמא, גם כשאני לא מסכים איתה, אני יודע שהיא תמיד צודקת".

אמא, השארת חלל גדול מנשוא מאחוריך ואנחנו צריכים ללמוד איך להמשיך בלעדיך. קן, גיא, בן, תום ואני אוהבים אותך כל כך ותמשיכי לחיות בתוכנו בזיכרונות הרבים שרקמנו ביחד.

אוהבת אותך - אורית

דברים ששלחה אורית ביום השלושים:

באחת השיחות האחרונות שלנו, כשניסיתי להסיח את דעתך מהכאבים, שאלתי אותך על מקורות ההילינג שלך, ואיזה סוגי טיפול את עושה. סיפרת לי שכששרון למדה רייקי היא התנסתה עליך ומשהו אצלך נפתח. התחלת ללמוד כל מיני סוגים של טיפולים. אבא זוכר את הקורס בבני ברק, שהוא הסיע אותך אליו כל שבוע.

הייתה לך אנרגיה מדהימה בידיים. עם כל כאב ראש או כאב גב הייתי באה אליך, שתמיסי את הכאב עם ידי הקסם שלך. בדרכך השקטה היית מטפלת גם באנשים שנקרו בדרכך. באותה שיחה שאלתי אותך אם את מצליחה לעשות הילינג על עצמך עכשיו, עם הכאבים. נאנחת ואמרת: "אין לי כוח".

אמרתי לך שאני אלך ללמוד רייקי ואטפל בך. מבטיחה לך, שלמרות שלא אוכל כבר לעזור לך, לקורס רייקי אני אלך.

הציור של הידיים על המצבה כל כך מתחבר לי עם מי שהיית ולכל הטוב שהבאת לעולם: הידיים, שעשו הילינג והביאו מזור.

הידיים, שאפו והביאו מתיקות לכולנו.

הידיים, שניגנו על המנדולינה כל כך הרבה שנים בתזמורת "הר ועמק".

הידיים, שאספו לי את השיער כילדה.

הידיים, שחיבקו, ליטפו והעניקו לי כל כך הרבה אהבה.

הידיים, שהקישו על מקלדת המחשב באלתם שנים ארוכות, במסירות, בחוכמה, ביעילות ובחריצות.

הידיים, שגידלו את צמח המורינגה המופלא, ייבשו וטחנו אותו.

הידיים, שאספו אבנים יפות מכל קצווי תבל - אבנים שעכשיו סובבות את המצבה שלך.

הידיים, שהחזיקו כל אחד מילדיי ונתנו להם תחושה של בית.

הידיים, שאני כל כך מתגעגעת אליהן עכשיו.

זכית לכל כך הרבה ברכות בחיך:

זכית לזוגיות מופלאה עם אבא - חבר לחיים, שהיה שם בשבילך ואת בשבילו במשך יותר מחמישים ושש שנים.

זכית לנכדים מקסימים, שאוהבים אותך כל כך.

זכית לחדש את הקשר עם שרון, שחזרה לחיק משפחתנו אחרי שנים ארוכות וכואבות.

זכית לטייל עם אבא בארץ ובעולם.

ידעת ליהנות מהדברים הקטנים של החיים, שהם בסופו של דבר הדברים הגדולים באמת:

להתבונן בציפורים שמשתכשכות באמבטיית המים שבניתם.

למלא את הבית באבנים היפות, שאספתם.

ליהנות מאוכל בריא ונקי, ומהחברים הטובים, שאיתם נפגשתם לעיתים קרובות.

באמת זכית בחיים עשירים בדברים החשובים ביותר.

כשהלכת לישון ביום רביעי בלילה הייתה בליבך תקווה, היה שם אור,

הייתה ציפייה והייתה הקלה, שמחר יהיה טוב יותר, שמחר ניפגש.

אני מדמיינת אותך נרדמת עם חיוך על השפתיים.

אמא, אני כל כך מתגעגעת אליך.

אוהבת אותך

אורית

